

ԹԻՅԿ ԱՌԱՋԱՐԿՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

«Կոռուպցիայի կանխարգելման և կոռուպցիայի կանխարգելման հարցերով մարմնի մասին» ՀՀ օրենքի նախագծի և կից փաթեթի վերաբերյալ

1) Հոդված 5. Հանձնաժողովի կարգավիճակը և գործունեության սկզբունքները

Ներկայումս նախագծի 15-րդ հոդվածում միայն սահմանվել է հանձնաժողովի անդամի անկախության պահանջը, որը դեռևս չի երաշխավորում հանձնաժողովի գործունեության անկախությունը, ինչը նախատեսված էր նախագծի նախորդ և հրապարակված տարբերակի քննարկվող հոդվածի 2-րդ մասով:

2) Հոդված 8. Հանձնաժողովի ֆինանսական ինքնուրույնությունը

ա. Նախագծի 8-րդ հոդվածի 2-4-րդ մասերը «Բյուջետային համակարգի մասին» ՀՀ օրենքի կարգավորումներն են, որը նույնն է բոլոր պետական մարմինների համար, այս մարմնի համար առանձնացնելու իմաստը կամ անհրաժեշտությունը չկա: Ուստի առաջարկում ենք այս հոդվածի 1-ին մասի վերջում հղում անել «Բյուջետային համակարգի մասին» ՀՀ օրենքին, իսկ հոդվածի 2-4-րդ մասերը հանել: Առաջարկում ենք սահմանել նաև, որ Հանձնաժողովը ունի կյուրական և առանձին շենքային ապահովվածություն:

բ. Առաջարկում ենք նաև հոդվածի 1-ին մասից հետո լրացնել 2-րդ մաս՝ հետևյալ բովանդակությամբ. «Հանձնաժողովի անդամների վարձատրությունն իրականացվում է «Պետական պաշտոններ զբաղեցնող անձանց վարձատրության մասին» Հայաստանի Հանրապետության օրենքին համապատասխան», որի արդյունքում առաջարկում ենք նախագծի 14-րդ հոդվածն ընդհանրապես հանել:

3) Հոդված 9. Հանձնաժողովի գործունեության հանրային հաշվետվողականությունը և թափանցիկությունը

Նախագծում առկա չէ որևէ հոդված, որով կսահմանվեր հանրային հաշվետվողականությունից բացի հաշվետվողականության այլ մեխանիզմ: Սակայն նկատի ունենալով, որ այս մարմինը կազմավորվելու է ՀՀ ԱԺ կողմից, առաջարկում ենք սահմանել ՀՀ ԱԺ-ին տարեկան հաշվետվություն ներկայացնելու պահանջ:

4) Հոդված 12. Հանձնաժողովի կազմը և կազմավորման կարգը

ա. Հոդվածի 1-ին մաս.

Բացակայում է հանձնաժողովի անդամների թեկնածուների առաջադրման կարգը: Թեև նախագծով սահմանված է, որ անդամների նշանակման գործընթացում իրավասու է ԱԺ պետաիրավական հարցերով մշտական հանձնաժողովը, սակայն բացակայում է թեկնածուների առաջադրման կարգը: Այդ առումով առաջարկում ենք սահմանել, որ հանձնաժողովի 5 անդամներից առնվազն երկուսին առաջադրում են ընդդիմադիր խմբակցությունները (յուրաքանչյուրից մեկական թեկնածու), երկուսին՝ կառավարող խմբակցությունները, իսկ մեկին՝ ՄԻՊ-ը:

Անհրաժեշտ է նկատի ունենալ, որ միջազգային պրակտիկայում ԱԺ կողմից հակակոռուպցիոն հանձնաժողովի ձևավորման համար անդամների առաջադրումը իշխանության տարբեր ճյուղերի և հասարակական սեկտորի կողմից բավականին տարածված

պրակտիկա է: Մասնավորապես տարբեր երկրներում, ինչպես օրինակ Սերբիայում, Սլովենիայում, անդամները առաջադրվում են այնպիսի մարմինների կողմից, ինչպիսիք են՝ ԱԺ-ն, կառավարությունը, դատական մարմինները, ՀԿ-ները, Փաստաբանների պալատը կամ անգամ Լրագրողների ասոցիացիան:

բ. Հոդվածի 3-րդ մաս.

Այս մասից առաջարկում ենք հանել «բարոյական բարձր հատկանիշներով օժտված, հասարակության կողմից ճանաչված», ինչպես նաև «որից ոչ պակաս, քան 3-ը հակակոռուպցիոն կամ բարեվարքության ոլորտի» բառերը: Այս առումով հարկ ենք համարում նշել, որ «բարոյական բարձր հատկանիշներով օժտված, հասարակության կողմից ճանաչված» եզրույթները գնահատողական կատեգորիաներ են, որից հնարավորինս պետք է զերծ մնալ: Այդ իսկ պատճառով գտնում ենք, որ որպես չափանիշ այս մասում պետք է սահմանվի միան կրթական ցենզը, տարիքը, իսկ ստաժին վերաբերող պահանջը պետք է լինի ոչ թե զուտ աշխատանքային, այլ մասնագիտական:

Ինչ վերաբերում է հակակոռուպցիոն ոլորտում աշխատանքային ստաժին, ապա գտնում ենք, որ այս պահանջը ևս ավելորդ է, քանի որ այն որևէ իրավական ակտով սահմանված գործունեության ուղղություն չէ և ոչ էլ հանրային ծառայության ոլորտի պաշտոն/ հաստիք: Ստացվում է, որ սա կիրառելի կարող է լինել բացառապես այն ՀԿ-ների համար, ում կանոնադրական խնդիրների մեջ նախատեսված է համանման գործունեություն, ինչպես նաև կառավարության հակակոռուպցիոն ծրագրերի շրջանակներում ստեղծված տարբեր ստորաբաժանումների դեպքում (օրինակ՝ ՀՀ կառավարության աշխատակազմի հակակոռուպցիոն ծրագրերի մոնիթորինգի բաժնի պարագայում), մինչդեռ քաղաքականության նման ոլորտ գոյություն չունի: Հետևաբար՝ հակակոռուպցիոն կամ բարեվարքության ոլորտը, որպես աշխատանքային գործունեության առանձին ոլորտ, չի կարող դիտարկվել:

5) Հոդված 19. Հանձնաժողովի աշխատանքների կազմակերպման կարգը

Հոդվածի 7-րդ մասից հետո առաջարկում ենք լրացնել Նոր մաս հետևյալ բովանդակությամբ.
« Հանձնաժողովի նիստերը դնրբաց են և առցանց հեռարձակվում են հանձնաժողովի կայքում:»:

6) Հոդված 23. Հանձնաժողովի գործառույթները և լիազորությունները

ա. Առաջարկում ենք սույն հոդվածի 1-ին մասի 2-րդ կետում «հայտարարագրման» բառից հետո լրացնել «ստացված նվերների հաշվառման/գրանցման» բառերը՝ նկատի ունենալով, որ այն հանդիսանում է հանձնաժողովի գործառույթ:

բ. Բացի այդ, հոդվածի 1-ին և 2-րդ մասերը կարծես բաժանված են այն տրամաբանությամբ, որ 1-ին մասում պետք է սահմանված լինեին հանձնաժողովի գործառույթները, իսկ 2-րդ մասում լիազորությունները: Մինչդեռ հոդվածի այդ երկու մասերի առկա ձևակերպման պարագայում շատ դեպքերում խառնաշփոթ է առաջանում գործառույթները համընկնում են լիազորությունների հետ: Առաջարկում ենք հոդվածի 1-ին մասում թողնել միայն հանձնաժողովի գործունեության ընդհանուր ուղղությունները, իսկ հաջորդ մասում զուտ լիազորությունները:

գ. 1-ին մասի 13-րդ կետը առաջարկում ենք հանել՝ նկատի ունենալով, որ նախագծում արդեն իսկ սահմանված է, որ հանձնաժողովը իրավական ակտեր մշակելու իրավասություն ունի,

հետևաբար անհրաժեշտությունը չկա մանրամասնելու, թե ինչպիսի առաջարկություններ ներկայացնելու լիազորություն ունի հանձնաժողովը:

դ. 11-րդ մասում հասկանալի չէ, թե որն է հանդիսանալու հատուկ տեղեկություն: Հնարավոր է, որ խոսքը գնում է հանձնաժողովի կողմից հայցված, բայց մերժված տեղեկատվության մասին: Ուստի անհրաժեշտ է հստակեցնել՝ ինչ տեղեկության մասին է խոսքը:

ե. Առաջարկում ենք լիազորությունների մեջ լրացնել, որ հանձնաժողովը պետք է հակակոռուպցիոն ռազմավարությունը մոնիտորինգ անելու իրավասություն ունենա: Իսկ հետագա հոդվածներում պետք է կարգավորվեն նաև մոնիտորինգի հետ կապված հարաբերությունները:

7) Հոդված 27. Հանրային ծառայողի էթիկայի հանձնաժողովների գործունեության համակարգումը

Նախագծի՝ ՀՀ կառավարության 2017թ. մայիսի 25-ի նիստով հավանության արժանացած տարբերակում բացակայում է հոդված 27-ը, որը նախորդ տարբերակում վերնագրված էր որպես «Հանրային ծառայողի էթիկայի հանձնաժողովների գործունեության համակարգումը»: Հասկանալի չէ, թե արդյոք այդ հոդվածը տեխնիկական վրիպման արդյունքում է դուրս մնացել նախագծից, թե այն հանվել է որոշակի հիմնավորմամբ: Այդ կապակցությամբ հարկ ենք համարում ընդգծել, որ այդ հոդվածը նախագծում խիստ անհրաժեշտ է, հակառակ դեպքում բաց է մնալու համապատասխան մարմինների էթիկայի հանձնաժողովների և նոր ստեղծվող կոռուպցիայի կանխարգելման հանձնաժողովի փոխհարաբերությունները:

8) Հոդված 42. Շահերի բախումը

ա. 1-ին մասում շահերի բախման սահմանման մեջ՝ «ողջամտորեն կարող է ազդել» բառերից հետո լրացնել «կամ մեկնաբանվել, որ կարող է ազդել» բառերը: Անհրաժեշտ է նկատի ունենալ, որ համանման ձևակերպում առկա է ներկայումս գործող «Հանրային ծառայության» մասին» ՀՀ օրենքի 5-րդ հոդվածի 1-ին մասի 17-րդ կետում:

Միաժամանակ առաջարկում ենք փակագծերի մեջ գրված «առկա» բառը հանել՝ նկատի ունենալով, որ «առկա» բառը հնարավոր է շփոթություն ստեղծի թվացյալ կամ պոտենցիալ շահերի բախման դեպքերում:

Նույն մասի 2-րդ պարբերության «մասնավոր շահերը» բառերից հետո առաջարկում ենք լրացնել «ակնհայտ անբարենպաստ» բառերը, իսկ «իրականացման» բառից առաջ՝ «օրինավոր» բառը:

Նույն մասի 3-րդ պարբերության մեջ առաջարկում ենք «դիտարկվել» բառից հետո լրացնել «կամ մեկնաբանվել» բառերը, իսկ «գործելու նպատակ հետապնդող» բառերը փոխարինել «գործելուն նպաստող» բառերով:

բ. 5-րդ մասում առաջարկում ենք «նպաստել նաև» բառերից հետո լրացնել «իր և/կամ ցանկացած այլ անձի» բառերը՝ նկատի ունենալով, որ ներկա ձևակերպմամբ սուբյեկտը պարզ չէ:

գ. 3-րդ մասում առաջարկում ենք «շրջանակի վրա» բառերից հետո լրացնել նաև «, իրավիճակը բխում է վերջինիս պաշտոնական կարգավիճակից» բառերը:

9) Հոդված 43. Շահերի բախման կանխարգելումը

Առաջարկում ենք հոդվածի 2-րդ մասը «տրամադրի» բառից հետո լրացնել «(այդ թվում՝ անանուն հարթակի միջոցով)» բառերը՝ դրանով ապահովելով կապը «Ազդարարման համակարգի մասին» ՀՀ օրենքի նախագծով սահմանված ազդարարման անանուն հարթակի հետ:

10) Հոդված 44. Շահերի բախման իրավիճակի կառավարումը

ա. 2-րդ մասի 2-րդ կետով նախատեսված է, որ Հանձնաժողովին դիմած անձի ռոտացիան կամ նրան այլ պաշտոնի տեղափոխելը, որպես շահերի կառավարման միջոց, որը բարձրաստիճան պաշտոնատար անձի պարագայում, գտնում ենք ոչ իրատեսական: Իսկ քանի որ ներկա նախագծի կարգավորմամբ շահերի բախման կարգավորումները տարածվում են միայն ԲԴԱ-ի վրա, ապա առաջարկում ենք նախատեսել առավել գործուն մեխանիզմներ:

բ. 7-րդ մասում օգտագործվում է «պաշտոնատար անձ» եզրույթը, մինչդեռ մինչ այժմ օրենքում օգտագործվում էր հանրային ծառայող կամ բարձրաստիճան պաշտոնատար անձ կատեգորիաները: Հետագա տարընթերցումներից խուսափելու նպատակով առաջարկում ենք միասնականացնել ինչպես այս մասում, այնպես էլ ամբողջ օրենքում օգտագործվող տերմինաբանությունը:

գ. 10-րդ մասի իրավակարգավորումների հետ կապված առաջարկում ենք ներդնել այնպիսի մեխանիզմ, որ եթե ԲԴԱ շահերի բախման իրավիճակում գտնվելու փաստը հաստատվել է Հանձնաժողովի կողմից, ապա ԲԴԱ-ի կողմից շահերի բախման իրավիճակում ընդունված որոշումը կամ կատարած գործողությունը կամ դրսևորած անգործությունը իրավասում մարմնի կողմից ճանաչվում է ոչ իրավաչափ՝ անկախ այդ մասին շահագրգիռ անձի դիմում ներկայացնելու փաստից:

11) Հոդված 48. Հայտարարագրման ժամկետները և հայտարարագրում փոփոխություն կատարելը

ա. Առաջարկում ենք սահմանել նաև իրավիճակի փոփոխությամբ պայմանավորված շահերի հայտարարագրի ներկայացնելու պահանջ կամ սահմանել պարտադիր պահանջ, որ իրավիճակի փոփոխությամբ պայմանավորված շահերի փոփոխության դեպքում գրավոր հայտարարություն պետք է ներկայացվի համապատասխան մարմին:

բ. Առաջարկում ենք այս հոդվածում ամրագրել հանրային ծառայության պաշտոնից ազատվելուց հետո ևս 2 կամ 3 տարի հայտարարագրեր ներկայացնելու պահանջ, որտեղ կնշվի պաշտոնաթողությունից հետո աշխատանքի վայրը: Սա հնարավորություն կտա որոշակի ժամանակ հետո պարզելու, թե որքանով են պահպանվել նախագծի 57-րդ հոդվածի 1-ին մասի 8-րդ կետի պահանջները, համաձայն որոնց պաշտոնից ազատվելուց հետո՝ առնվազն մեկ տարվա ընթացքում, ԲԴԱ-ն չի կարող ընդունվել աշխատանքի այն գործատուի մոտ կամ դառնալ այն կազմակերպության աշխատողը, որի նկատմամբ նա անմիջական հսկողություն է իրականացրել կամ որի գործունեությունը համակարգել է իր պաշտոնավարման վերջին մեկ տարվա ընթացքում: Իրականում սա միակ եղանակն է այս պահանջի կատարումն ապահովելու առումով, ինչպես նաև պաշտոնավարման ընթացքում ձեռք բերված ակտիվները և եկամուտները բացահայտելու:

12) Հոդված 52. Շահերի հայտարարագրի բովանդակությունը

Շահերի հայտարարագրի բովանդակության մեջ առաջարկում ենք շահերի հայտարարագիր ներկայացնող անձից և ամուսնուց բացի, լրացնել նաև զավակների և ծնողների վերաբերյալ համապատասխան տվյալները/տեղեկատվությունը:

13) Հոդված 45. Ակտիվների, եկամուտների և շահերի հայտարարագիր լրացնող և ներկայացնող անձանց շրջանակը

ա. 2-րդ մասում առաջարկում ենք որպես հայտարարագիր ներկայացնելու պարտականություն ունեցող սուբյեկտ լրացնել նաև քննչական կոմիտեի դեպարտամենտի ղեկավարին և տեղակալներին, համայնքների և Երևան քաղաքի վարչական շրջանների ղեկավարների տեղակալներին, ՊՈԱԿ-ների տնօրեններին և տեղակալներին, ինչպես նաև հանրային նշանակության և հանրային ծառայություններ մատուցող ոչ պետական կազմակերպությունների (անկախ կազմակերպատիրավական կառուցվածքից) ղեկավարները և նրանց տեղակալներ:

բ. 3-րդ մասում առաջարկում ենք վերականգնել նախագծի նախորդ տարբերակով առաջարկվող «գրանցված ամուսնության մեջ գտնվող կամ փաստացի ամուսին ձևակերպումները», իսկ չափահաս զավակին դիտարկել որպես հայտարարագիր ներկայացնող սուբյեկտ՝ անկախ համատեղ բնակվելու պահանջը: Նույնը վերաբերում է նաև ծնողին:

գ. 4-րդ մասում՝ փոխկապակցված անձանց շարքում առաջարկում ենք ներառել նաև գրանցված կամ փաստացի ամուսնության մեջ գտնվող ամուսնուն:

14) Հոդված 53. Հայտարարագրի ռեեստրը և տվյալների հրապարակումը

Հոդվածի 4-րդ մասից պարզ չէ, թե ինչու պետք է հայտարարագիր ներկայացնելու պարտականություն ունեցող պաշտոնատար անձի և ընտանիքի կազմի անդամի թանկարժեք գույքի անվանացանկը, ներդրումային ֆոնդերի, բանկերի, հիմնադրամների անվանումները, ինչպես նաև վճարողների, պայմանագրի կողմ հանդիսացող անձանց անունները/ անվանումները գաղտնի լինեն:

15) Հոդված 55. Հանրային ծառայողի և բարձրաստիճան պաշտոնատար անձի էթիկայի կանոնները

Առաջարկում ենք 3-րդ մասի 7-րդ կետը շարադրել հետևյալ խմբագրությամբ. «կառավարել իր ներդրումներն այնպես, որ բացառվեն շահերի բախման իրավիճակները», այլապես ձգտել կառավարել ձևակերպման դեպքում տրվում է հնարավորություն խուսափելու շահերի բախման իրավիճակը բացառելուց:

16) Հոդված 56. Բարձրաստիճան պաշտոնատար անձի և հանրային ծառայողի անհամատեղելիության պահանջները

ա. Հոդվածի շարադրանքից բխում է, որ եթե հանրային ծառայողը (այդ թվում՝ բարձրաստիճան պաշտոնատար անձը) առևտրային կազմակերպությունների կանոնադրական կապիտալում ունեցած իր բաժնեմասը հանձնել է հավատարմագրային կառավարման, ապա այլևս որևէ խնդիր չի կարող առաջանալ: Մինչդեռ նախագծով պետք է ներդրվի այնպիսի մեխանիզմ, որ պաշտոնատար անձը հավատարմագրային կառավարչի վրա ազդելու լծակներ

չունենա: Այդ առումով կարելի է դիտարկել հավատարմագրային կառավարումը մասնագիտացված կառույցներին հանձնելու գաղափարը, որը զգալիորեն կարող է կրճատել հավատարմագրային կառավարման վրա ներկայիս ներազդելու հնարավորությունները: Այս առաջարկը արվում է նաև այն հանգամանքից ելնելով, որ հավատարմագրային կառավարիչ լինելու իրավունք չունեցող սուբյեկտների շրջանակը սահմանափակվում է 1-ին աստիճանի արյունակցական կապով:

17) Հոդված 57. Բարձրաստիճան պաշտոնատար անձի և հանրային ծառայողի նկատմամբ կիրառվող այլ սահմանափակումները

ա. 1-ին մասի 4-րդ կետում առաջարկում ենք «միջոցներ» բառից հետո լրացնել «այդ թվում պաշտոնական հաղորդակցության կապի միջոցները» բառերով:

բ. 2-րդ մասում «միանվագ ստացվող կամ տրվող գումարը» ձևակերպումը հստակ չէ, պարզ չէ գումարը միանվագ ստանալու կամ տալու պարբերականության հետ կապված հարցերը կամ գործարքների հանրագումարը որոշակի ժամանակահատվածում, որի արդյունքում սահմանված պահանջը կարող է գործնականում չկատարվել:

18) Հոդված 58. Նվերներ ընդունելու արգելքը

ա. 5-րդ մասի 3-րդ կետում խնդրահարույց է առաջարկվող կարգավորումը, քանի որ սրանով, փաստորեն, օրինականացվում է ցանկացած անձից փոքր/մանր նվերներ ընդունելը, որպես շնորհակալություն, վերաբերմունք, կաշառք:

բ. 8-րդ մասի ձևակերպումից բխում է, որ նվերի գնի որոշումը օրենսդիրը պայմանավորում է ստացողի իմացությամբ և եթե ստացողն իրապես չգիտեր կամ ձևացնում է, թե չգիտեր և չէր կարող իմանալ նվերի շուկայական գինը, ապա դրա որոշման հնարավորությունը դրվում է կասկածի տակ: Հարկ է նշել, որ այս հարցը կարգավորված է նաև ՀՀ կառավարության 1993 թվականի փետրվարի 17-ի «Պաշտոնի բերումով ստացված նվերները պետությանը հանձնելու կարգի մասին» N48 որոշմամբ, որի 4-րդ կետով հստակ սահմանված է, որ «*նվերի արժեքը որոշվում է ելնելով գոյություն ունեցող միջին շուկայական գներից*»: Գտնում ենք, որ նշված իրավակարգավորումները հստակության առումով անվիճելի են:

19) Հոդված 60. Հանձնաժողովի կողմից վարույթի հարուցումը

Հոդվածով նախատեսված է Հանձնաժողովի կողմից վարույթի հարուցման հիմքերը և կարգը, սակայն նախատեսված չէ երրորդ անձանց դիմումի հիման վրա վարույթի հարուցումը: Առաջարկում ենք նախատեսել, որ երրորդ անձինք ևս իրավունք ունեն վարույթ հարուցելու դիմում ներկայացնելու՝ անկախ այն հանգամանքից, թե որքանով են խախտվել տվյալ անձի շահերը հանրային ծառայողի գործողություններից:

Ընդհանուր դիտարկումներ

1. Կառավարության կողմից հավանության արժանացած նախագծի տարբերակում շահերի հայտարարագիր ներկայացնելու պահանջը վերաբերում է միայն բարձրաստիճան պաշտոնատար անձանց, մինչդեռ նախորդ տարբերակում շահերի հայտարարագրումը տարածվում էր բոլոր հանրային ծառայողների վրա: Այս առումով գտնում ենք, որ նախագծի առկա

տարբերակը մեկ քայլ հետ է նախորդ տարբերակի համեմատ, քանի որ շահերի հայտարարագիր ներկայացնելու պահանջը պետք է տարածվի բոլոր հանրային ծառայողների նկատմամբ: Բացի այդ, անհրաժեշտ է նկատի ունենալ, որ անգամ գործող «Հանրային ծառայության մասին» ՀՀ օրենքը սահմանում է, որ շահերի հայտարարագիր պետք է ներկայացվի բոլոր հանրային ծառայողների կողմից, սակայն առկա խնդիրը մեխանիզմների բացակայության մեջ էր:

2. Նախագծի միասնական ընկալման և տարընթերցումից խուսափելու նպատակով առաջարկում ենք սահմանել առանձին հոդված օրենքում օգտագործվող հասկացությունների վերաբերյալ, որում ի թիվս ներկա նախագծով սահմանված հասկացությունների, կսահմանվեն նաև հետևյալ հասկացությունները.

- 1) հանրային շահ
- 2) մասնավոր շահ (նկատի ունենալով, որ օրենքում օգտագործվում է մասնավոր շահով առաջնորդվել արտահայտությունը, մինչդեռ մասնավոր շահի հասկացությունն առկա չէ)
- 3) իրավիճակային («ad-hoc») շահերի բախում (նկատի ունենալով նախագծի 43-րդ հոդվածի 5-րդ մաս):

3. Ներկայումս նախագծով սահմանված փոխկապակցված անձանց շրջանակը ընդլայնել և շահերի բախման առումով ներառել մինչև 2-րդ աստիճանի արյունակցական կապի մեջ գտնվող անձանց, իսկ ակտիվների և եկամուտների հայտարարագրման դեպքում՝ մինչև 1-ին աստիճանի արյունակցական կապ:

4. «Հանրային ծառայության մասին» ՀՀ օրենքում կատարվող փոփոխությունները պետք է ներառեն նաև համապատասխան մարմինների հանրային ծառայողի էթիկայի հանձնաժողովների ձևավորման կարգը, կազմը և գործունեության հիմքերը, ինչը ոչ գործող օրենքում և ոչ էլ առաջարկվող փոփոխության փաթեթով նախատեսված չէ՝ նկատի ունենալով, որ առնվազն նվազագույն պահանջներ օրենքով սահմանելը անհրաժեշտ է միասնական պրակտիկա ձևավորելու նպատակով: Հարկ ենք համարում նշել, որ ներկայումս ՔԾԽ 26.09.2012 թիվ 844-Ն որոշմամբ սահմանված հանձնաժողովների ձևավորմանը, գործունեության կարգին և նրանց գործառույթներին վերաբերող պահանջները, ինչպես հայտնի է, չեն կատարվում¹:

5. Առաջարկում ենք շահերի հայտարարագրերի ներկայացումն ապահովելու նպատակով նախատեսել վարչական և քրեական պատասխանատվություն սահմանված պահանջների չկատարման կամ ոչ պատշաճ կատարման համար, ինչը նախատեսված է ներկայիս գույքի և եկամուտների հայտարարագրերի համար շրջանառվող Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքում և ՀՀ քրեական օրենսգրքում առաջարկվող փոփոխություններով:

¹ Տես ԹԻՀԿ հետազոտությունը՝ <https://transparency.am/files/publications/1435321403-0-425779.pdf>, էջ 14